

Τραγούδι σε ξένη γη

Η θαυμαστή ιστορία των τριών παιδων

Κατερίνα Διαμαντοπούλου-Τσιμούρη
Τραγούδι σε ξένη γη
Η θαυμαστή ιστορία των τριών παιδών

Εικονογράφηση: π. Αναστάσιος Βασιλόπουλος
Α΄ έκδοση: Απρίλιος 2011

ISBN: 978-960-6719-93-6

Copyright © 2011 ΕΚΔΟΣΕΙΣ 'Εν πλῶ
Κολλοκοτρώνη 49 - Αθήνα 105 60
Τηλ.: 210 3226343 - Fax: 210 3221238
info@enploeditions.gr
www.enploeditions.gr

Κατερίνα Διαμαντοπούλου-Τσιμούρη

Τραγούδι σε ξένη γη

Η θαυμαστή ιστορία των τριών παιδων

Έν πλω

Στον φίλο και αδελφό Γιώργο
που με το χαμόγελό του
τραγουδά τα “καμίνια” της ζωής...

Η χθεσινή βραδιά φάνηκε στον Αλέξη ατέλειωτη. Όλη νύχτα δεν κατάφερε να κλείσει μάτι. Τα πόδια κι η πλάτη του πονούσαν τόσο πολύ! Δεν ήξερε πώς να βολευτεί. Είχε τόσο πολλή ανάγκη να κοιμηθεί, να ξεκουραστεί. Όμως ήταν ήδη πρωί και το φως του ήλιου έγγνεφε σε όλους πως μια καινούρια μέρα είχε ξεκινήσει. Έρχονταν συνεχώς στο νου του τα λόγια του γιατρού. Τον είχε ακούσει να λέει με σιγανή φωνή στη μάνα του, την κυρά Χρυσή, πως τις νύχτες- αντίθετα απ' την υπόλοιπη φύση που σαν πέσει το φως του ήλιου καταλαιάζει- οι πόνοι το 'χουν συνήθειο να θεριεύουν.

Πώς αηλιάζει η ζωή απ' τη μια στιγμή στην άλλη! Πότε ήταν που σεργιάνιζε στους δρόμους με την παρέα του μετά το σχόλασμα, και πότε έφτασε στο σημείο να μην ορίζει το σώμα του...

Όμως, δεν παραπονιέται. Έμαθε πολλά απ' αυτήν την «αναποδιά». Και πρώτα απ' όλα έμαθε να κάνει υπομονή! «Υπομονή!». Τόσο μικρή λέξη, όμως τι μεγάλο θησαυρό που κρύβει τελικά μέσα της! Γιατί στ' αλήθεια οι πιο πολλοί δεν μπορούν να νιώσουν απ' την αρχή το μεγαλείο της. Μοιάζει βουνό πελώριο, που σε τρομάζει και μόνο η θωριά του! Μα, κει ψηλά στην κορυφή του, σε δροσίζει ένα αεράκι που μυρίζει αγάπη... μυρίζει Θεό!... Γι' αυτό κι ο Αλέξης είχε κάνει την υπομονή φίλη πιστή, που του 'δινε χαρά ακόμη και στα πιο δύσκολα.

«Πώς είσαι, Αλέξη μου;», ρώτησε η κυρά-Χρυσή, κρατώντας ένα δίσκο γεμάτο ριχουδιές για πρωινό.

«Καλή είμαι», χαρούμενη ακούστηκε η απόκρισή του προσπαθώντας να κρύψει την κούραση της χθεσινής νύχτας. Την αγαπούσε πολύ τη μητέρα του και πονούσε που εξαιτίας του ταλαιπωριόταν

μέρα-νύχτα. Έκανε λοιπόν, τον ξεκούραστο, μη και τη δει να σκοτεινιάζει από τη θλίψη. «Μια χαρά!» επανέλαβε αυτή τη φορά πιο θαρρετά. «Είμαι μια χαρά!».

Μα η κυρά Χρυσή, σαν μάνα που 'ναι, κατάλαβε πως τη χθεσινή νύχτα ο Αλέξης είχε πάλι... «επισκέψεις». Ο γιος της τις ένιωθε στο κορμί κι εκείνης της σιγόκαιγαν την καρδιά σαν πύρινη φλόγα... Ακούμπησε το δίσκο στο τραπεζάκι δίπλα απ' το κρεβάτι. Του 'δωσε ένα φιλή στο κούτελο και τον άφησε να χαρεί το πρωινό του.

Ο Αλέξης, αν και άπνους, πεινούσε πολύ. Σηκώθηκε με αργές κινήσεις και κάθισε στην ξύλινη καρέκλα, που 'ταν σιμά στο παράθυρο. Άρπαξε με λαχτάρα ένα μεγάλο κομμάτι σοκολατένιο κέικ. Τι νόστιμο που ήταν! Μακάρι να μπορούσε να φάει δυο- τρία κομμάτια! Μ' όλα αυτά τα φάρμακα, όμως, μ' αυτήν την αναθεματισμένη κορτιζόνη που 'χε πλημμυρίσει το σώμα του, έπρεπε να προσέχει τι τρώει.

Σαν τέλειωσε το φαγητό, τέντωσε το χέρι να τραβήξει λίγο την κουρτίνα μπροστά απ' το παράθυρο για να μπει πιο άνετα το φως του ήλιου. Του άρεσε πολύ αυτή η ώρα! Αυτό το ξεκίνημα της καινούριας μέρας του 'δινε ελπίδα! Με το 'να χέρι του χάιδεψε απαλά τα πόδια του. Πόσο θα 'θελε να γύριζε πίσω το χρόνο, να γίνονταν όλα όπως πριν... Όπως τότε που έπαιζε κιθάρα με τους φίλους του, και ξημερώνονταν γράφοντας τραγούδια. Πόσο αγαπούσε τη μουσική, αλήθεια!

Πήρε μια βαθιά ανάσα και έγειρε την πλάτη στο πίσω μέρος της καρέκλας. Εκείνη την ώρα ήρθαν στο νου του τα λόγια που του 'χε πει ο κύριος Κώστας, ο ηυκειάρχης, σαν ήρθε ένα κυριακάτικο πρωινό να τον επισκεφτεί...

«Να μην κοιτάς πίσω, παιδί μου, στα παλιά. Μα ούτε και να χοηοσκάς για τα μεηηλούμενα. Το μυαλό ο Θεός δε μας το 'δωσε για να το ταηαιπωρούμε με ταραγμένες σκέψεις. Μας το 'δωσε για να Τον δοξάζουμε μέσα στη χαρά Του. Το μεγαλύτερο έργο του "ένάντιου" είναι να μας κάνει να χάνουμε το τώρα, γιατί σ' αυτό συναντάμε το Θεό. Στο τώρα! Μας ταηαιπωρεί με νοσταηγιές απ' το παρεηθόν και με αγω-

νίες για το μέλλον, κι έτσι καταφέρνει να μας κλέβει το σήμερα!».

Πόσα χρωστούσε σ' αυτόν το σοφό δάσκαλο! Κουβέντιαζαν ώρες ατέλειωτες εκείνη την Κυριακή στο μπαλκόνι.

«Αλέξη μου, όλη μας η ζωή είναι μια προσπάθεια, μια θέληση να γίνουμε λεβέντες! Να μη φοβόμαστε ούτε κι αυτόν τον αδίστακτο θάνατο, που κάποτε έρχεται και μας ξαφνιάζει. Η ζωή θέλει θάρρος κι αυτό μας το δίνει η αγάπη του Θεού και η πίστη στην Ανάσταση. Θα σου πω μια ιστορία. Μοιάζει με παραμύθι, όμως, είναι πέρα για πέρα αληθινή. Μια αναστάσιμη ιστορία που τη διαβάζουμε την πιο χαρούμενη μέρα του χρόνου, το Μεγάλο Σάββατο. Τη μέρα εκείνη που ο Χριστός μας έριξε το φως της ζωής στα σκοτάδια του θανάτου. Κι οι ήρωές της είναι τρία παιδιά. Να, καλή ώρα, σαν κι σένα. Άκου λοιπόν...».

Κι ο κύριος Κώστας άρχισε –με τον τρόπο που μόνο εκείνος ήξερε– να ξεδιπλώνει το νήμα κείνης της αληθινής ιστορίας...

Ο ήλιος μεσουρανούσε. Οι ζεστές ακτίνες του έπεφταν αδυσώπητες στα πρόσωπα των κουρασμένων Ιουδαίων και η αφόρητη ζέση έκανε τη δίψα τους σωστό μαρτύριο. «Προχωράτε!» ακούγονταν κάθε τόσο οι τραχιές φωνές των Χαλδαίων στρατιωτών. Μα, πώς να προχωρούσαν; Δεν έβληπαν, άραγε, πως τα πόδια όλων σέρνονταν μες στην καυτή σκόνη; Μια γυναίκα σωριάστηκε χάρω και το βαρύ τσουβάλι που κουβαλούσε έπεσε στο χώμα με ορμή. Μαζι μ' εκείνη παραπάτησε κι ο άνδρας που από τη μέση του ήταν δεμένη. Ένας στρατιώτης αντιλήφθηκε τη «ζημιά» κι έτρεξε να βάλει τα πράγματα σε τάξη.

«Σήκω, γυναίκα!», της φώναξε σα να μιλούσε σε βόδι που ηύγισε απ' το βάρος του ζυγού.

«Δεν είναι καλή! Δε βλέπεις;», ακούστηκε γεμάτη θυμό η φωνή του άντρα που μόλις κατάφερε να σταθεί και πάλι στα πόδια του.

Το βλέμμα του στρατιώτη έπεσε επάνω του πιο κρύο κι απ' τον πάγο.

«Εσύ κοίτα τη δουλειά σου. Κι αφού είσαι τόσο πονόψυχος, σήκωσέ την εσύ στην πλάτη σου».

Ένας γέροντας που εδώ και ώρα παρακολουθούσε κρυφά όσα συνέβαιναν έσκυψε το κεφάλι με πίκρα. «Αλίμονο, Θεέ μου! Πού μας πηγαίνουν;».

Αλήθεια, πού να πήγαιναν; Χιλιάδες αιχμάλωτοι –άντρες και γυναίκες, κάθε ηλικίας, μα και μικρά παιδιά– προχωρούσαν με βήματα βαριά σε μακριές σειρές. Ήταν όλοι δεμένοι μεταξύ τους μ' αλυσίδες που οι στρατιώτες με προσοχή είχαν περάσει απ' του καθενός τη μέση. Τα πρόσωπά τους φαίνονταν ωχρά και εξαντλημένα από τη φοβερή πείνα που είχε φέρει η πολύμηνη πολιορκία των Βαβυλωνίων. Οι περισσότεροι κουβαλούσαν στην πλάτη τσουβάγια με τα λιγοστά υπάρχοντά τους.

Κι ανάμεσα στις ανθρώπινες σειρές των αιχμαλώτων ξεχώριζαν οι φιγούρες των στρατιωτών του Ναβουχοδονόσορα. Ψηλοί και στιβαροί, με τις μυτερές περικεφαλαίες και τις πορφυρές στολές τους έμοιαζαν με γίγαντες που ζωντάνεψαν μέσα από κάποιο παραμύθι. Κι όμως, τίποτα απ' όσα συνέβησαν τα τελευταία δυόμισι σχεδόν χρόνια δεν έμοιαζε με παραμύθι...

Η αγία πόλη της Ιερουσαλήμ δεν υπήρχε πια. Καταστράφηκε ολοσχερώς από τις στρατιές τού βασιλιά τής Βαβυλώνας, του φιλόδοξου, Ναβουχοδονόσορα. Έκαψε την πόλη και γκρέμισε τα τείχη της. Ο πανέμορφος Ναός της, ο περίφημος Ναός του Σολομώντα, έγινε ερείπιο. Το μόνο που άφησε η μανία τού πολέμου ήταν οι θησαυροί της πόλης και του Ναού, κι αυτό όχι από σεβασμό, αλλιά για να γίνουν λήφυρα του αχόρταγου βασιλιά. Αυτούς κουβαλούσαν τώρα αγκομαχώντας τα βόδια πάνω στα δεκάδες κάρρα.

«Και δε θα ξαναγύριζαν ποτέ πίσω στη χώρα τους; Θα ήταν για πάντα αιχμάλωτοι;», ρώτησε ο Αλέξης.

«Ούτε κι εκείνοι ήξεραν. Η προσφυγιά είναι βαρύ πράγμα, παιδί μου. Μόνο οι γενναίοι την αντέχουν», είπε ο κύριος Κώστας, και του Αλέξη τού φάνηκε πως βούρκωσαν τα γέρικα μάτια του. Είχε δοκιμάσει κι εκείνος πριν από χρόνια το πικρό ποτήρι της προσφυγιάς...

«Ο ήλιος εξακολουθούσε να καίει ανυπόφορα», συνέχισε την ιστορία σκουπίζοντας τα μάτια του... «Ως και οι αγέρωχοι στρατιώτες φαινονταν εξαντλημένοι. Ένας απ' αυτούς κάτι ψιθύρισε στο στρατηγό κι εκείνος έδωσε αμέσως εντολή να σταματήσουν για μισή ώρα την πεζοπορία. Θα σταματούσαν για λίγο να ξεδιψάσουν κοντά στην όχθη ενός παραπόταμου του Ευφράτη.

Οι ιτιές, που άτακτα είχαν φυτρώσει κοντά στην όχθη, έριξαν στοργική τη σκιά τους πάνω στα κουρασμένα σώματα των Ιουδαίων. Οι περισσότεροι έτρεξαν με λαχτάρα να ρίξουν λίγο νερό στο ξεραμένο πρόσωπό τους κι άλλοι κάθισαν άκεφα κάτω απ' τα δέντρα.

Μερικές μανάδες έψαχναν στα πράγματά τους μήπως και βρουν

κάτι να ξεγελάσουν την πείνα των μικρών παιδιών. Λίγοι χουρμάδες την ώρα εκείνη έμοιαζαν με το πιο νόστιμο φαγητό!

Κι εκεί, λίγο πιο πέρα, κάτι παλληκάρια έπιασαν ένα πένθιμο τραγούδι... Όμως δεν το συνόδευσαν με τις κιθάρες τους, καθώς συνήθιζαν στα γιορτινά τραγούδια, παρά σπκώθηκαν κι ένας-ένας κρεμούσαν τα όργανα στα κλαδιά των δέντρων. Έμοιαζε σαν ν' άφηναν εκεί, λίγο προτού διαβούν το κατώφλι τής "φυλακής" τους, τα όνειρα και τις χαρές τους. Τραγουδούσαν κι έκλαιγαν μαζί. Κι ο θρήνος γινόταν ολοένα και πιο δυνατός καθώς οι φωνές των αιχμαλώτων πλήθαιναν κι ενώνονταν στον ίδιο μελαγχολικό σκοπό:

*«Εκεί, στους ποταμούς της Βαβυλώνας καθίσαμε και κλάψαμε,
καθώς η σκέψη μας ταξίδεψε πίσω στην όμορφη Σιών.
Πάνω στις πλυγερές ιτιές αφήσαμε τις κιθάρες μας...
Με τι δύναμη, με τι θέληση να προσευχηθούμε στον Κύριο,
εδώ στην ξένη γη;*

